

THE BLEEDING WOUND OF TURKISH INDEPENDENCE LITERATURE: THE BALKANS

Assist. Prof. Dr. Fundagül APAK

heatherrose13@gmail.com

Abstract

The rebellion prompted in the Ottoman Army by the proponents of the Committee of Union and Progress in 1912 accelerated invasions, oppositions and wars in the Balkans resulting with the loss of Albania, Greece, Crete, Bulgaria, Serbia, Austria, Hungary and Romania by the Ottomans. Furthermore the outbreak of World War I following the Balkan wars, inevitably led the Turks to fight for their freedom and independence.

Movements of thought such as Civilizationalism, Westernism, Ottomanism, Pan-Islamism, Turkism and Marxism influenced and changed both the society and the government as well as the language and the literature during the historical period between the reforms undertaken in the Ottoman state in 1839 and the years of the Turkish War of Independence. In the 19th century during the break up process of the Ottoman state, Turkism earned its special place among other movements and led to the awakening of the Turkish society in attaining its national consciousness. The land losses experienced in the Balkans and the thoughts of freedom and independence that caused these losses spreading out among different societies bond to each other under the Ottoman tie, were of great importance in triggering this movement. The philosophers of that period from Genç Kalemler to Nev-Yunanîler, from Rübabcılar to Nayîler, from Hecenin Beş Şairi to Şairler Derneği, from Dergah to the independent (wo)men of letters all have contributed largely to the forming of Turkish consciousness by frequently expressing the effects of social decomposition, disintegration and subversion on the individual. Turkism initiated by scholars such as Ömer Seyfeddin, Mehmet Emin Yurdakul, Aka Gündüz, Ahmet Rasim, Halide Edip Adivar, Müfide Ferit Tek in language and literature, by Yusuf Akçura in the state government and Ziya Gökalp in social sense, then has evolved to rise further and together with the narration of the social and individual suffering undergone in the Balkans, has played a highly significant role in the forming of Turkish Independence literature. However while experiences of the Balkans -playing the biggest role in the rise and development of Turkism and the establishment of Turkish Independence literature- have mostly been analyzed and reviewed in terms of political and social aspects, we unfortunately see that the consequences caused by these experiences that are observable in language and literature in terms of aesthetics, have never been put under debate in academic circles “ontologically”.

Hence by the use of examples picked up from several works in hand and in the light of the theories and methods of aesthetics -presenting the ontological structure of signs as it is and thereby shaping critical processes- this study is aiming to depict how the painful times of the Balkans were reflected on Turkish Independence literature from the period starting with the Balkan wars until the establishment of the state of the Republic of Türkiye.

Keywords

Aesthetics. Balkans. Balkan wars. Turkism. Turkish Independence literature

**Wisdom is like a nail placed in the conical hat of the person:
It won't get into his head without a punch!**
(Albanian proverb)

Literature makes you feel, makes you think, narrates, explains, describes and so forth. That's why sometimes it disturbs you and sometimes makes you happy. It reveals in front of the eyes of humankind, the universal and national values, the virtues and disgraces, the good and the bad, the right and the wrong in integrity and utmost impressiveness, which other disciplines probably fail to do. This is also what is intended to be achieved by this study: to reveal within the visuality of literature, some of the realities experienced in the Balkans, accompanied by words and various images based upon documents. To remember, feel, take lessons from and make unforgettable the sufferings in the Balkans... In order to prevent the frequently bleeding Balkans from bleeding once again and/or forever...

“It can be said that within the whole Turkish war history which is full of victories, there is no other war as tragic but at the same time as comprehensive, teaching, enlightening and comprised of challenging lessons as the Balkan war. The most important lesson to be taken from this, should be an in-depth investigation, a cognition of this grim reality by Turkish politicians and military men so as not to allow this kind of disaster to happen in this country again.” (Kabasakal, 1979: 69) An excerpt from the information obtained from the Turkish General Staff on the experiences regarding the Balkan Wars is as follows:

total of confederated	468.000
total of Turks	303.000
<hr/>	
difference	165.000

It can be seen that there is a difference of 165.000 people to the disadvantage of the Turkish army. Yet the command of the Turkish Supreme Military Command to proceed with attack maneuvers on all fronts is an issue to be reflected on very deeply. Moreover what must be considered is that 1/8 of the soldiers that gathered in the battle fronts, possessed no weapons and no equipment.

The Turkish Army -in comparison to the European Armies- with regard to its administration, was confused within circumstances contradictory to new methods and very limited in terms of strategic ideas. Education was lagging behind. Military exercises and maneuvers were a rarity. Spirits and discipline had declined as against their levels in previous periods. Political beliefs and attempts had created a lack of harmony, controversy and discomfort among commanders and officers, even soldiers.

Politics had ruined the line of command. Also the distinctions among officers between General Staff and Troop Staff, rankers and taught soldiers had carried this devastation even further. The strong impact affecting the material and moral life of the Army even pervaded when it was joined by Christian minorities. (ibid: 31)

Kabasakal (ibid: 33, 69) goes on to give detailed information on the subject as follows:

However all the above mentioned unfavorable factors had been successfully prevented for the Confederated Balkan Army. The logistics status of the army was even sadder:

The number of weapons was insufficient. Heavy weapons and vehicles had been organized without taking into consideration the geographical characteristics of the combat zones. That's why the Krup field cannons which were already present had not been used. Mountain cannons appropriate for use for the circumstances in the Balkans

were either not present or insufficient in number. On the other hand, the Balkans had purchased top mobility quick-fire cannons from France. Those of the Turks were heavy and therefore got stuck in the mud as the army was retreating. The number of the bullets provided for the weapons was unsatisfactory. Clothing and equipment did not meet the needs. Although the army had not declared mobilization, most of the only partially dressed reserve forces were sent to the front in their national garments.

Competence in terms of tools and equipment failed to be achieved, telephone, telegraph, heliograph, digging tools, demolition material and harness could only be sent to the battle in their amounts already present during the times of peace.

Postal services were attempted to be transferred to mobilization plans exactly from the German army, long preparations were made on paper but implementation was postponed until the declaration of the mobilization. But then when the declaration was finally made, there was no more chance for implementation. All storages, warehouses, even the cellars of troops were entirely empty. Range hospitals failed to be established, the necessary medical staff was missing and due to these conditions, the sick and the wounded were unable to recover. Infectious diseases could not be prevented. Therefore many losses were recorded.

Other than that in Edirne, not enough food had been stored. There was no fuel for heating especially around Kırklareli, Lüleburgaz and Hasköy. Thus the possibility for baking bread and cooking was not secured. During the 1897 Greco-Turkish war, 6.000.000 kg rusks were sent to the army, but in this war, even this was not provided for.

In Muratlı soldiers perished because of hunger. In fact it had not even been possible to cook for the soldiers of the 4th Army Corps on the day of the attack.

During the Lüleburgaz battles, Army Commander Abdullah Pasha was not able to establish connection with his troops for four days and therefore nearly starved [...]

Western Army Commandership had chosen to put war taxes in view of these extremely difficult and savage conditions it was going through. But also this had not been a sufficient remedy. Until the arrival at Albania as part of the plan, the army experienced big trouble in finding food. Animals and people starved and mostly died of hunger. Albania actually did not have the necessary facilities to feed an army apart from its own. The supplies obtained forcibly had antagonized the society for good, which was already not on very friendly terms against the army. Those who supported the Turks in the beginning, did not hesitate to adopt hostile attitudes at the end.

Kabasakal (ibid.: 33) says: “While the Western Army was withdrawing from Manastir, their Commander witnessed a group of soldiers who were trying to cut and eat alive the leg of an animal carrying the machine guns and had this incident put down on the war diaries. Similar tragic incidents that have been experienced during the Balkan war are countless. Destiny has made the desperate nation and soldiers suffer for the faults of those who have wrecked the ship of the state.”

The French journalist Stephane Lausanne observing the Balkan war wrote: “The officers of Abdullah Pasha were scratching the corn roots with their nails, boiling these together with some flour and serving it as meal for their commanders.” and continued, “Even a Force Commander leading an army of 175,000 soldiers, did not have a slice of bread to eat... This was not a group of the ill and the wounded... At the back of the agonized cortege, along a sea of mud, cringed shadows purging their intestines could be spotted.” (Abdullah Paşa, 2012: 47) In several sections of his memoirs, Abdullah Pasha repeats that the most important factor causing the army to withdraw was starvation:

Defâatle bildirdiğim vechile ordunun çekilmesini mûcib olan hâl ordunun aç ve cebhânesiz kalmış olması iken şimdi de Çorlu'da ilerideki kıtaâta sevk edilecek ne

peksimâd ve ne de topçu cebhânesi mevcûd değildir. Kuvve-i maneviyesi tamâmen bozulmuş ve terk-i mevzi etmesi en ziyâde açlık ve sefâletten ileri gelmiş olan ve başlarında ekseriyetle zâbitân bulunmayan kıtaât-ı askeriyenin kâğıt üzerine menkûş evâmir ile ahz-ı mevzi ve harb etmesi imkânı istihsâl edilemez... (ibid.: 50)

Being the leader of the idea of Turkism in language, writer, philosopher and teacher Ömer Seyfeddin, who spent 20 years of his life in the fronts as a soldier, chased after Bulgarian and Greek partisans and watched the border on guard duty, was one of those suffering a lot because of the Balkan war as he was captured by the Greek in Nafliyon. He narrates in his memoirs the horrible situation the Turks were trapped into, during the Balkan wars as follows:

14 Teşrinievvel [27 Ekim 1912], Köprülü

Kaç gündür, kaç gecedir burada çekmediğimiz sefalet kalmadı. Üzerimize yağmurlar yağdı. Çamurlar içinde yuvarlandık. Askerin hepsi hasta. Kazanlar yolda bırakıldı. Hepimiz açız.

Rezalet, felâket son dereceyi buldu. Dağlara yavaş yavaş kar düşmeye başladı. Dayanılmaz derecede soğuk. Rüzgâr durmadan esiyor.

İşte şimdi hareket emri verildi. Nereye? Kimse bilmiyor. Niçin? Kimse bilmiyor. Gözlerini kaybetmiş bir kör sürü gibi bocalanıp gidiyoruz. Ortada ne kumandan var, ne kumanda.

Ortada mekkârîler yok. Mekkâreciler yok. Cephaneler siperlerin içinde yerde kaldı. Herkes şaşırmış. Hâl ve mevki o kadar tahammül olunmaz derecede ki...

Şimdi Otuz Sekizinci Alay'dan Şevket Efendi isminde bir yüzbaşının intihar ettiğini haber aldık.

Hemen herkes intihar etmek istiyor.

Yazık namusa bir kıymet ve ehemmiyet verenlere.... (Ömer Seyfettin, 2011: 130)

17 Teşrinievvel [30 Ekim 1912]

Bu geceyi İzidor Köprüsü'nün üzerinde geçirdik. Düşmandan demek hâlâ bir nişan görünmedi. Fakat Köprülü'ye geldikleri muhakkak. Biz bu saat her tarafla münasebetimiz kesilmiş, habersiz ve ümitsiz, bu rutubetli taşların, ıslak toprakların üzerinde sürünürken acaba Babîâli ne yapıyor? Mütareke ne vakit olacak? Konferans ne vakit başlayacak? Artık bu korkmuş ve perişan asker geriye dönemez.

Rumeli eski şeklini alamaz. Artık Rumeli bir daha yapışmamak üzere Türk ilinden kopmuştur. Avrupa'nın orduları gelip Sırp ve Bulgarları buralardan çıkaramaz ya!...

Sekiz sene evvel, mektepten yeni çıktığım vakit gezdiğim bu yerleri bir gün böyle kaçarak terk edeceğimizi hiç aklıma getirir miydim?

Heyhat... Mademki biz asker değiliz, mademki bizde askerlik için lâzım olan zekâ ve itaat yok, mademki bizde bir ideal, bir vatan hissi, nihayet bir lisan yok...

Bölüğün yarısından ziyadesi Türkçe bilmiyor. Tabur Babil Kulesi gibi. Ne alanın satandan, ne satanın alandan haberi var. (ibid.: 132)

5 Kanunuevvel [18 Aralık 1912]

Bu sabah Leskovik'e doğru yola çıktık. Aydonan'da şiddetli muharebeler oluyormuş. Biz Leskovik'ten cephane alacağız. Yolda kaybolan hayvanımı aramak için geri kalmıştım. Bir çalılığın içinde doktoru, eczacıyı, Birinci ve İkinci Taburlardan birkaç zabiti gördüm. Yeri kazıyorlardı. Meğerse açıktan bir nefer ölüyormuş. Ağzından köpükler akıyordu. Zavallı daha tamamıyla nefesi bitmeden kazılan mezarının kazma seslerini işitiyordu. (ibid.: 153)

In order to take some lessons out of this tragic period of Turkish history and to prevent the reoccurrence of it, let us listen to the words of the President of the Ottoman Parliament expressing his sadness about the loss of the Rumelian territories in 1914:

Bu yüce kürsüden milletime tavsiye ediyorum. Hürriyet ve meşrutiyet meşalesi nurunun beşiği olan Manastır, Selânik, Kosova'yı, İşkodra'yı, bütün güzel Rumeli'yi unutmamasını tavsiye ederim. Muharrirlerimizden, şairlerimizden, muallimlerimizden, bütün fikir adamlarımızdan hududun öteki tarafında kurtulacak kardeşler bulunduğunu bugünkü ve yarınki nesiller önünde, dersleriyle yazılarıyla, şiirleriyle, bütün maneve nüfuzlarıyla daima canlandırmalarını rica ederim. (Yenisoy, 2005: 54)

Therefore, it would be necessary to cite the words of a Turkish mother who has lost almost her entire family during the Balkan wars and others -despite all the negativeness she has experienced- who is sending her little one which is in fact her last and only wealth left on earth once again to the war, at the Haydarpaşa train station:

Hüseyin!

Dayın Şıpka'da, baban Dömeke'de, ağaların sekiz ay evvel Çanakkale'de... yatıyorlar. Bak; son yongam sensin! Minareden ezan sesi kesilecekse, caminin kandilleri körlenecekse, öl de köye dönme! Yolun Şıpka'ya uğrarsa dayının ruhuna Fatiha okumayı unutma! Haydi oğul, Allah yolunu açık etsin! (Duman, 2006: 330)

According to the Reflection theory (q.v. Tunalı, 2001; Moran, 2010) which is one of the main theories of aesthetics, an aesthetic object (a poem, story, novel, song, painting, etc.) reflects the inner world of the aesthetic subject as well as the environment, circumstances or society the subject is included in and/or out of. Therefore, an aesthetic object, is a multilayered (ontic) structure taking its share both from the real and the unreal. Each aesthetic subject (poet, writer, translator, critic, scientist, etc.) who has witnessed what was going on in the Balkans during the 19th and 20th centuries, has reflected this experience in his work accordingly. Turkish Independence literature seems to have been established in this way. This article will try to put forth the consistency of the reflection in question, in the light of some examples chosen from the masterpieces of that period.

**I (can) protect myself from my enemies;
may God protect me from my friends!**
(Albanian proverb)

Reflections Of The Circumstances Surrounding The Turks Before, During And After The Balkan Wars On Turkish Independence Literature

The severity of the vital situation the Turks had fallen into before and during the period between the Balkan Wars until the Turkish War of Independence in terms of the Eastern Question is narrated in another source as follows:

Bayram Kodaman puts forward the targets of the Eastern Question of the Christian world aimed at Muslim Turks as follows:

A-between the years 1071-1683

- a) Not letting the Turks into Anatolia,
- b) Stopping the Turks in Anatolia,
- c) Preventing the passing of Turks to Rumelia,
- d) Preventing the progression of Turks to the center of Europe over the Balkans

B- between the years 1683-1920

- a) To free the Christians in the Balkans from the predominance of the Ottomans
- b) If this is not the case, to demand reforms
- c) To throw the Turks completely out of the Balkans

- d) To bereft Istanbul from the Turks,
- e) To demand reform, autonomy and independence if possible for the Christians of Ottoman Asia.
- f) To share Anatolia and to throw the Turks out of Anatolia. (Kocabaş, 1999:14)

“Subsequent to the end of Byzantine due to the conquest of Istanbul by the Turks in 1453, Christianity in a short span of time became a focus of religion all Russians began to cling to. A deep religious fanaticism not seen among other Christian nations was influencing the masses. Administrators anticipating this weakness, began to manipulate this religious excitement in favor of their political purposes. After the conquer of Istanbul in 1453 and the fall of the East-Roman Empire (Byzantine), Grand Duke of Moscow Ivan III, initiated a propaganda saying that he was the successor of Emperor Constantine (the last Byzantian Emperor). He was considering himself as the most legitimate protector of the Greek Orthodox Church and counting on Moscow as the ‘Third Rome’ (after Rome and Istanbul). In order to add some more color and appeal to his desires, he finally married the niece (Sophia) of the Byzantian Emperor.’ Following this marriage, Ivan III instead of the dragon started to use the two-headed eagle emblem of Byzantine as ‘the symbol of Russia’. The Russians now had their eye on Istanbul which they called already Tsarigrad (the city of the Tsar) and had started to live with the ambition of capturing it. The essential starting point of the Russians in the Eastern Question was to capture Istanbul and dominate over the Straits.” (ibid.: 30)

Kocabaş (ibid.: 140) also says that “Due to the nationalistic ideas of the 1789 French Revolution and the influences of the first ‘Industrial Revolution’ emerging in the first quarter of the 19th century, in this century the nationalism movement striving for ‘nation-states’ had gained strength. This movement by degrees transforming into ‘total racism’ in the middle of the 19th century, gave way to many movements carrying the prefix ‘pan’ grounded on ‘the superiority and political unity of races’. Among these were Pangermanism, Panhellenism, Panitalianism and Panslavism. Since many communities of Slavic origin were living within the borders of these states, the Ottoman Empire and Austria had become the target of Panslavism which was a movement based on the unity of Slavic races such as Russians, Bulgarians, Serbs and Montenegrins.”

As for the Rums, Sonyel (2009: 22, 23-24) says that “The Rums of the peninsula Peleponnesus captured from the Byzantians and partially affiliated to the Ottoman state by Beyazıt I in 1397, suffering under the oppression of the Catholic Latins, welcomed Mehmet II who captured the peninsula entirely in 1460 as a saviour. Peleponnesus given to the Venetians with the Karlowitz Treaty in 1688, again entered the rule of the Ottoman state as a result of the Passarowitz Treaty in 1718. The Ottomans had established a pashalic (paşalık) in Peleponnes. In the course of time, around 50,000 Turks and other Muslims began living in this region where formerly around 400.000 Rums were living. The Rums and especially those living in the cities, despite all their contentment, began to play tricks with the Russians during the reign of Tsar Peter the Great in Russia where Panslavism started to rule. Russian spies travelling around Peleponnes, were provoking the public to rise up. These tricks aiming to revive the Byzantian Empire, still went on during the period of Empress Catherine II. The goal of Russia was to take the Orthodoxes in the Balkans under their protection and to dominate the region. They were presuming that then they would capture Istanbul and get in control of the Straits [...] The leaders of the Orthodox Christian Rum community thinking that they would not win through with the support that they were receiving from Russia, were influenced by the French Revolution in 1789 and tended towards

Napoleon Bonaparte, hence the protection of France. But after Napoleon was defeated by the English in Waterloo in 1815, they once again demanded the protection of Tsarist Russia. After a while two organizations were established: *Athena* with the support of France and *Phoenix* with the support of Russia. Moreover, the organization under the name *Filiki Eteria* established in Odessa in 1814, aimed to gain independence for Greece.”

Again Sonyel (ibid.: 32) states that “The Greek rebellion had cost more than 50,000 Turks, Rums, Albanians, Jews and other people’s lives until the summer of 1822. Thousands of people went down to the level of slavery or poverty. The people who died in direct mutual battles as opposed to this, was much lower. This so-called ‘Greek war of independence’, had become a ‘sequence of opportunities’ rather than a war. Most of the Turks and rebellious Rums who were killed were not soldiers but civilians. The victims were in various places paying the atonement of the weakness of the societies they belonged to.”

The English writer St. Clair says: “The Turks of Greece have scarcely left any traces. They were killed in the spring of 1821 all of a sudden, entirely and without the world knowing about it.” Then, he continues: “More than 20,000 Turkish men, women and children, were slayed by their Greek neighbours during the slaughter lasting for several weeks. They were killed deliberately and without any feelings of guilt... Turkish families living in farms or as secluded communities, were killed within a short period. Their burnt homes collapsed on their dead bodies. Those who tried to take shelter in cities nearby upon the rise of these events, were killed on the road by Greek crowds. In small towns Turks tried to protect themselves by locking themselves in their houses, but few of them managed to survive. In some places those who were not able to withstand their hunger and surrendered to the revolters who promised them to spare their lives, were killed nonetheless. Turkish men captured were killed immediately. Turkish women and children were distributed among the revolters as slaves but then were killed as well. Greek revolters armed with sticks, hooks and rifles everywhere in Peloponnes, were wandering around, killing, plundering and setting places afire. Most of the times Orthodox priests were leading and prompting them in their so-called ‘sacred’ actions.” (ibid.: 26)

A Prussian officer tells about what has happened there after the occupation of Tripolitsa by the revolters:

A Turkish girl as beautiful and young as the Trojan Queen Helen, was shot to death by the nephew of Kolokotronis. A Turkish child was walked about with a rope around his neck, was thrown into a well, thrown stones at, stabbed and then while still alive was set on fire tied to a wooden beam. Three Turkish children were slowly burnt on fire in front of the eyes of their parents. The gang-leader of the riot Ipsilantis remained as an onlooker to all these terrible things happening and tried to legitimize the Greek by saying “We are in a war, anything is possible.” (ibid.: 37)

Many foreign officers and observers witnessing the Greeks murdering the Turks in Akrokorinth, Argos, Akropolis, Athens, Dervanaki, Monemvasia, Navarin, Navplia and Tripolitsa, have suffered great pain because of this savagery. “European officers -among them also Scottish Colonel Thomas Gordon- who were present in the city during the Tripolitsa massacre, witnessed dreadful scenes there and some of them later on told about all these incidents without sparing the ugliness. Colonel Gordon was so much disgusted by these Helen barbarities, that he soon retired from the service of Greeks. Helen friendly young doctor Wilhelm Boldemann not being able to put up with these

scenes anymore, poisoned himself. Also some other Helen friendly Europeans who had been severely disappointed, committed suicides.” (ibid: 30)

As a result “In the city of Tripolitsa in Peleponnes where the Turkish governor was residing and 35.000 Turks, Albanians, Jews and others were living, during the massacre which started on 15 October 1821 and lasted for two days, 10.000 people were killed, most of them were beheaded and their bodies were savaged. The Muslims who were thought to be hiding their money were tortured and according to St. Clair and Howarth and the reports of the British Colonial Ministry and the British Foreign Ministry, they were ‘slowly burnt in fire with their arms and feet cut’. You can only imagine what they had done to pregnant women. Around 2000 captives consisting of women mostly, were completely stripped down and deported to a valley on the outskirts of the city and were then killed there. After these incidents, Muslim children suffering from hunger desperately running hither and thither were strangled and shot to death by the Greek revolvers vigorously and cruelly.” (ibid.: 29)

“In the days of the Greek rebellion, English, French and Russian governments indirectly helped the revolvers. They did not oppose to the transfer of money, weapon and warriors to them and furthermore supported them with their own secret intelligence services. On the other hand, the English priest John Hartley who had been present in Greece in 1826, in his book *Researches in Greece and the Levant* which he completed afterwards and published in London in 1831, claimed that the Turks refusing to convert to Christianity were exposed to many evil things in the hands of the Greek and that bloody incidents were recorded in the Ottoman Empire back then. With the twist of fate in 1825 when the army of Ibrahim Pasha who was the son of the Governor of Egypt Mehmet Ali Pasha, began to capture Peleponnes again, the lives of Greek revolvers who surrendered were spared and nobody was harmed in any way. When in April 1826 Tripolitsa, Argos, Kalamata and Misolongi were captured back by the Turks, whole Europe sided against them. A protocol was signed in St Petersburg by England and Russia on 4 April 1826 in order to settle the dispute between Turks and Greeks. France joined this protocol afterwards as well. After England, France and Russia who were in favor of the Greeks in accordance with the London Treaty signed by France and Russia in 7 July 1827 stepped in the situation and the Turkish navy in Navarin was sunk by the navies of the same states in 20 October 1827, a protocol setting the borders of a so-called independent Greece was signed on 22 March 1829. One year later the Greek state was established and this forced state proposed Kingdom to Prince Otto (Othonos) who was the son of the Bavarian King in 1832. Thereby the Greek Kingdom was founded.” (ibid.: 38)

As for the Albanians, Kocabaş (2000: 69) states that: “The Albanian riots against the Ottoman Empire that started after the 1878 Berlin Treaty, were put out by the effective military, administrative and social measures taken by Abdulhamid II. Albanians were granted with some sort of freedom in their internal relations and their privileges were preserved to some extent as well. As a result of all these, Albanians attached themselves to the Sultan, calling him the ‘father’. As soon as the Young Turks started to implement the principles of ‘equality’ of the Constitutionalist period also in Albania, riots reemerged. Especially collecting taxes from the Albanians, who were formerly held free of taxes and the attempt to gather all weapons they traditionally used to carry, had put them against the members of the Union and Progress Committee. According to the writings of Tahsin Uzer from the Young Turks, a ‘mistake’ regarding Albania was committed which resulted in the advantage of the Balkan states: ‘How is it

possible that in the days following the proclamation of the Constitution, the Union and Progress Committee formerly utmost beware of Albania and the government highly relying on them, rapidly forgot about the Albanians, ignored them and even attempted to oppress them with their army? This fatal mistake has become our disaster. Because due to Macedonia, the Balkans already were about to go to war. In terms of my feelings and judgements, I myself cannot ever regard this mistake as forgivable or of overlookable nature. Because the mistakes done before and after this, plus administrative defects, caused the Balkan governments to get spoiled. The remaining Balkan states carefully and importantly following the developments in Albania, accelerated their alliance meetings... Observing the mild attitude of the Sublime Porte against the Albanians, granting certain national privileges to them, the Balkan states demanded the application of the 23rd clause of the Berlin Treaty... This demand and behavior which was proposed was actually a pretense to start a dispute.’ ”

According to Kocabaş (ibid.: 71) “Had the Albanian element remained faithful to the Ottoman Empire, to plan a unity in the Balkans would have been much more difficult and therefore the Balkan Alliance would never have achieved this easy and safe victory...The Malisors (Catholic Albanians) collaborating with the Montenegrins was of a precious help to the army of King Nikola in the last war. The desire for independence arising due to the provocations of foreign states, especially of Italy and Austria, has entirely assured the breakup of Albania from the Ottoman Empire and thereby enabled the establishment of the Balkan unity. According to the writings of Ahmet Reşit Rey, Ahmet Bedevi Kuran, Hüseyin Nesimi, Ali Fethi Okyar from the Young Turks, the Albanian policy of the Union and Progress Committee members, have turned out to be disadvantageous for the Ottoman Empire while serving for the Balkan states at the end. Once the ‘Muslim Albania status backing up the Ottomans against Christian attacks in the Balkans’ lasting throughout the Ottoman history faded away, the defeat in the Balkan War became unavoidable.”

For Sonyel (ibid.: 39) “The efforts to divide the Ottoman state which started with the Kuchuk Kainarji treaty that was signed in 1774 taking the Ottoman Christians under the protection of the Russian Tsar, was still continuing in the 1840s. Yet the Paris Treaty signed in 1856 had stated that the Christian citizens of this state were not just under the protection of one state but under the common protection of all European states. English Consuls taking advantage of this feature of the above mentioned Treaty and carrying their duties in the Ottoman state, were regarding themselves free in terms of looking out for the interests of Ottoman Christians and informing their own governments about the treatment of the Ottomans towards them. As can be seen in their reports, since the beginning of the reform period in the 1830s, the overall status of Christian nations positively improved due to the several rights and privileges provided for them by these reforms.”

On the subject, Kocabaş (1999: 214) says that: “Even though it was legally included in Ottoman territories, the governance of Bosnia-Herzegovina was left to Austria with the 1878 Berlin Treaty. Again with the same Treaty Bulgaria was given autonomous governance. The island Crete had attained autonomous governance with the 1898 Istanbul treaty. As a result of all that happened, these places once called ‘the distinguished states’ (eyalet-i mümtaze) of the Ottoman history, had not much more than a slight connection to Turkey now. Their governance was overtaken completely by Christian governors and princes who were looking for the first opportunity to definitely break off from Turkey. The turmoil caused by the Young Turk Riot on 23 July 1908 and

the lack of political authority eventually created this long awaited opportunity. First Austria annexed Bosnia-Herzegovina on 5 October 1908 and the same day, the Principality of Bulgaria that proclaimed independence became a “kingdom”. The Cretan Greek encouraged by these events of annexation and independence, declared that they annexed the island to Greece on October 6th. Creta that has been under the occupation of the English, French, Italian and Russian states since 1897, had been governed by the autonomous governance of the Greek Prince George. ‘The very next day after the Reform on July 23rd, the states that had taken up the position of guards, withdrew their soldiers and started to evacuate Creta. Of course the evacuation of Creta meant its passing over to Greece. This evacuation finally was completed on July 27th and only a Turkish flag as remembrance and a couple of stationary ships so to say as guards were left at the Suda harbour. The General Assembly of Creta imitating the Bulgarian government under the encouragement of the Athens government, announced its fait accompli annex to Greece today (October, 6th).’ Since the lands lost were Ottoman territories, the Great Powers had nothing to object to against all these events. So the Ottoman Empire had nothing else to do but content itself by protesting against the proclamation of annexation and independences only.”

Unfortunately, the voices of those fighting and dying in the Balkans and those slayed in their own land never reached Istanbul. During the time from the Tanzimat period to the Second Constitutionalist period, consciences far away from the Balkans were covered just like the ground beneath fallen autumn leaves.

Ömer Seyfeddin (2001a: 330-332) depicts the conditions of that period as follows:

Meşrutiyetten evvel derin bir uykuya dalmış olan Türkler On Temmuz’da şedit bir sarsıntı ile uyanınca şaşaladılar. Bu pek tabii idi. Saatlerce uyuyan bir adam daha uykusuna kanmadan uyandırılırsa ne yapar? Kendini toplayamaz. Sebepsiz bir korku ile ürker. Gözlerini ovuşturmak ve davranmak ister. Hâsılı aptal bir mahmurluk... On Temmuz’dan sonra geçen bir ay muvazenesiz bir sarhoşluktan başka bir şey değildir. Her sokak başında bir nutuk irat olunuyor, herkes “uhuvvet, müsavat” şiarlarına sahih nazarıyla bakarak söylediğinin mânâsını pek iyi bilmeyen hatipleri bütün kuvvetleriyle alkışlıyorlardı. Mazi, tarih, örf, muhit, din, âdet, an’ane, temayül vesaire tamamıyla ihmal olunuyor, hatta en âlimler bile bu içtimaî esasları hatırlatmıyorlardı. İstibdat zamanında Avrupa’da çalışan Genç Türkler muvaffakiyet kazanmak için milliyetperverliklerini saklıyorlar, Avrupa’nın ve Türk düşmanlarının pek hoşuna giden “Tanzimat” mevhumesine sarılıyorlardı. Yapılmak istenilen inkılâbı sözde yalnız Türkler yapmıyorlardı; bütün Osmanlılar... yani Rum, Bulgar, Sırp, Ulah, Yahudi, Arnavut, Ermeni ve diğer Osmanlılar... On Temmuz’un adı “Osmanlı İnkılâbı” idi. Arnavutlar bu harekettten kendilerine yine millî bir şeref çıkarıyorlardı [...]

“Tanzimat” mevhumesi bütün gözleri kör, bütün kulakları sağır etmiş, vicdanları uyutmuştu. “Türk, Türkler, Türklük, Türkiye” kelimeleri ağza alınmıyor, hatta en muktedir muharrirler “Memalik-i Osmanî”ye Avrupalıların “Türkiye” dediğine kızıyor ve Türkiye’de hiç Türk olmadığını iddia ediyorlardı. Uzun bir “Tanzimat” sekriyle uyumuş, gayr-i millî ve renksiz bir maarifle yetiştirilmiş halk ikiye ayrıldı: Muvafık, muhalif... Hiçbir emel, hiçbir mefkûre yoktu. Taarruzî veya tedafüî hiçbir emelle, hiçbir fikirle birbirine bağlı olmayan Türkler ferdî arzularla harekete başladılar. Meşrutiyet namı altında feci dramlar oynanıyordu. Hâlbuki Rumların, Bulgarların, Sırpların, Ermenilerin, Arnavutların millî mefkûreleri, millî edebiyatları, millî lisanları, millî gayeleri, millî teşkilâtları vardı. Ve bu milletler gayet kurnazdılar. “Biz samimî Osmanlıyız...” diye Türkleri kandırıyorlar, Türklere lisanlarını, edebiyatlarını, hatta fennî ve ilmî kitaplarını bozduruyorlar, hatta coğrafya ve tarih kitaplarından “Türk ve Türkiye” kelimelerini sildiriyorlardı. Türkler kendi milliyetlerini inkâr ederek

Osmanlılık mevhumesine düştükçe bilâkis bu Hristiyan unsurlar patrikhanelerinin etrafında emsali görülmemiş bir salâbet ve hamiyetle toplanıyorlar ve millî vahdetlerine daha bariz bir şiddet veriyorlardı.

Genç Türkler bu Hristiyan unsurların bu iki yüzlülüğünü sezmede gecikmediler. Fakat seslerini çıkaramıyorlardı. Boşo ve Kozmidi gibi zeki, kurnaz, yılmaz Yunan komitacıları Mebusan kürsüsünde fesat koparıyorlar, zavallı Türkler de –onların mefkûrelerinden, gayelerinden gafil– bu din ve kan düşmanlarını alkışlıyorlar, alkışlıyorlardı. Halkın, avamın gafleti münevver kısmında da görünüyordu. Vakıaların lisanı ne kadar beliğdir! Balkan felâketlerinin nasıl üzerimize yıkıldığını, nasıl perişan olduğumuzu bir dakika düşünürsek hepsini anlarız. Genç Türkleri düşürmek için vâsi bir faaliyetle kuduran muhalefet içinde Boşo ve Kozmidi Efendileri gayesiz, emelsiz, taassupsuz, mefkûresiz Türkler gayet büyük vatanperverler gibi alkışlarlarken onlar hempalarıyla beraber “Mukaddes Balkan İttifakı”nı, bu son asır “Salibiyun” ittifadını teşkil ediyorlardı. Bizi Rumeli’de gafil avlayan bu uğursuz ittifakın temelleri Türkiye’de kurulduğunu felâketten sonra anladık. Evet bütün halk –yalnız hainler ve budalalar müstesna– beş senedir nasıl gaflet sahasında çırpındığını anladı. İhmal olunan milliyet, ihmal olunan din esaslarına doğru bir temayül baş gösterdi. Gençler, mektepliler, şairler milliyetlerinden, Türklüklerinden, mazinin şanlarından, asaletlerinden bahse başladılar. Hatta İzmir’de sırf millî Türk mektepleri tesis olundu. “Yeni Lisan” cereyanı kendi kendine ilerledi. Müesseselerin, cemiyetlerin, isimleri ve maksatları Türkleşti. Felâh güneşi görünüyordu. Napolyon’un darbesinden sonra Almanlar neye sarılmışlardı? Felâketlerinden sonra Avrupa milletleri, sonra Yunanlılar, Bulgarlar, Sırp, Romanyalılar, Arnavutlar hangi bağa sarılmışlardı? Milliyet ve taassup bağına... Türkler hatalarını anlamaya başladılar. Tanzimat sarhoşluğuyla unuttukları milliyetlerini nihayet hatırladılar.

In addition, Ömer Seyfeddin (2011b: 395, 396) in his story *Turkish Child Primo* (*Primo Türk Çocuğu*) attempts to give us information about the Tanzimat period and about the situation the Turkish army had fallen into during that period, by the conversations between Primo and his father:

Primo “Acayip, bu Tanzimat ne?” diye sordu. Babası daha mufassal anlatmağa başladı: “Türklüğümüzü bütün unuttuğumuz tarih...Bu Tanzimat Avrupavari kanunların bizim memleketimize tatbik başlanmasıdır. Bu yabancı ve muzır kanunlar eski esirlerimiz olan reayaların çok işine yaramış. Çünkü bu kanunlar Avrupa medeniyetinden, yani Hristiyanlık ruhundan doğuyor. Esirlerimizin çoğu da Hristiyan olduklarından hayatlarına biçilmiş kaftan gibi uyuyor, onları terakki ettiriyordu. Biz Türklere gelince, dinimiz Müslümanlık olduğundan Hristiyanlıktan çıkan bir müessese mümkün değil bize gelmiyor, aksi tesirler husule getiriyordu. Seneler geçti. Esirlerimiz fikirce, ruhça, medeniyetçe bizi fersah fersah geride bıraktılar. Bizim büyüklerimiz hâlâ gafil ve budalaca “müsavat” ilân ediyorlardı. Esirlerimizin elinde yeni ve mükemmel bir silah vardı. Bizde kırık bir ok...Memleketimizde bütün zenginlik, az zaman içinde esirlerimizin, yani o eski ve barışmaz düşmanlarımızın eline geçti. Biz âdeta bir bekçi, bir uşak gibi kaldık. Askerlik ve memurluktan başka membamız yoktu. Ve sırf düvelî ve siyasî bir tabirden başka bir şey olmayan “Osmanlı” namı altında bütün düşmanlarımızı kardeş sanıyor, en büyük Türkleri, meselâ Cengiz ve Hülagû gibi en mümtaz harp dâhilerini çocuklarımıza, en fena adamlar olarak gösteriyorduk. Ne yeni ve Müslümanlığa muhalif olmayan bir Türk medeniyeti ibda edebiliyor, ne de Avrupa’dan gelen Hristiyan medeniyetini kabul edebiliyorduk. Felâket gecikmedi, Rumlar donanmamızı Navarin’de dindaşları olan Avrupalılara yaktırdıktan sonra istiklâllerini ilân ettiler. Romanya, Sırp, Karadağ, Bulgaristan da rahat durmuyorlardı. Ayaklandılar. Asırlarca karış karış kan dökerek aldığımız yerleri bir hamlede kapıştılar. Nihayet elimizde bugünkü Rumeli ile Anadolu kaldı. Rumeli gitmek üzere idi. Şarkın

uyanılmaz uykusundan Genç Türkler uyanmışlardı. Meşrutiyet'i ilân ettiler. İşte dört senedir hükümeti, Osmanlı hâkimiyetini tutuyordular. Yalnız bu "Genç Türk" kuvveti idi ki en gizli yollardan devletimizin temeline hücum eden, devletimizi yıkmaya çalışan Rumlara, Bulgarlara, Sırlara, Arnavutlara karşı geliyor, onlarla uğraşıyorlardı. Bugün bu kuvvet yıkıldı. Yere serildi. Artık Türklüğün düşmanları serbest kaldılar. Rahat rahat çalışacaklar. Mezarımızı bir an içinde kazacaklar [...]

"Ya ordumuz, babacığım; ya ordumuz?" diye haykırdı. Babası başını salladı!

"Heyhat yavrum, heyhat... Artık o bir efsane... Topla, tüfekte muharebe olmaz. Ruh ister. Maneviyet ister. Artık orduda müşterek bir ruh olmadığı, maneviyetin iflâs ettiği anlaşıldı. Türk zabitleri kendi milliyetlerini inkâr ediyorlar. Devletimizin en korkunç, en muacciz, en yorulmaz düşmanları olan Arnavutlarla birleşerek, Türk kuvvetini, yani kendi varlıklarını öldürüyorlar."

Primo anlamadı.

"Aman babacığım, Arnavutlar Türklerin kardeşi değil mi?"

"Hayır yavrum, eski esirlerimiz içinde bizi asla affetmeyen Arnavutlardır. Hatta Yunan hükümetinin istiklâline onlar sebep olmuşlar. Rumlardan bir hükümet tesis etmelerine kanlarıyla çalışarak Türklerle çarpıştılar. Maziyi bırakalım. Meşrutiyet'in ilânından beri dört sene geçti. Devletin en gaili zamanını gözeterek fırsat buldular. Dört defa isyan ettiler... İşte şimdi birtakım Türk zabitleri çingene gibi asıllarını inkâr ve reddederek Türk düşmanlarıyla çalışıyorlar. Türk düşmanlarının yani Rumlardan, Bulgarlardan, Sırlardan, Arnavutların teşkil ettikleri kuvvete yardımcı oluyorlar."

Primo hâlâ anlayamıyordu.

"Tuhaf şey. Babacığım, bu Türk zabitleri Türk olduklarını bilmiyorlar ha?.."

"Bilmiyorlar. Düşmanları kardeş sanıyorlar. Türk'ten başka olan düşman milletlerin Türk'ü mahvetmeğe çalıştığını onların kör gözleri göremiyor."

"Peki... Zabitler öyle... Ya askerlerimiz? Anadolu Türk askerlerimiz?"

"Onlar bir vücuttur. Kafa olmayınca ne yaparlar? Zabitleri Türklüklerine düşman olduktan sonra, zabitleri kendilerini mahvetmeğe çalıştıktan sonra, onlar ne yapacaklar?.."

On the other hand, Halide Edib (1930: 29) states that: "After the time when the Ottoman Turks entered the Near East and fell into the boiling pot of Near Eastern religion and culture, there emerged two different types of Turks –the Imperialist Ottoman and the Turk. The Imperialist Ottomans, that is the ruling class, the class with the will power and the doctrines to build a lasting empire, were incontestably the motive power of the empire to the end of the nineteenth century. They were a composite but a very clear-minded class from the very beginning. As long as clear-mindedness lasted, as long as they were consistent on their doctrines for the state and for society in the Near East, their power lasted. Their fundamental idea was not to base the state on race. Race they felt had nothing to do with it. The state was a geographical entity, with no end of people of mixed origins and cultures; hence the one common tie could only be a political one. As an auxiliary means of classification of the groups, they adopted a religious identification. Even the name of race was to be kept out. Hence they dropped their racial name, Turk, and replaced it by the name of Ottoman. This was a political name. They tried to get away from the tradition and the culture of the race as well. To them the Turkish element which had come with them, or had been in the country before them, was merely a part of the human material of the state. A common Turk meant no more than a common Greek. Further the Imperialist Ottomans adopted almost an insulting tone toward the 'Turks', especially toward the Anatolian Turks. 'Eshek Turk' (the donkey Turk), 'Kaba Turk' (the rough Turk), were two of the epithets which they used for the Anatolian peasantry."

According to Karaosmanoğlu (q.v. 1994: 20-22), the Ottoman society westernized improperly together with the Tanzimat reforms, experiences two periods: Istanbulin and Redingot. During these two periods, two different generations and cultures occur: The generation that protects its virtues and social values, lays claim to its land and nation (the period of Istanbulin) and the generation that ignores its virtues and looks down on its Turkishness and own culture, which thereby also facilitates social collapse and corruption (the period of Redingot)..

An excerpt from Yakup Kadri Karaosmanoğlu's piece *The Mansion for Rent* (*Kiralık Konak*) where he draws attention to and examines the difference between these two generations is as follows:

Seniha, yağmurlu bir kış günü, elinde tuttuğu bir küçük kamçıyı sağa sola sallayarak, kapılara, duvarlara ve eşyaya vurarak, gayet sıkıntılı bir tavırla evin içinde dolaşiyor, bir aşağı iniyor, bir yukarı çıkıyor, adeta duvarlar arasında dar bir kafese hapsedilmiş büyük bir kuş gibi çırpınıp duruyordu. Tam bu esnada, karşısına büyükbabası Naim Efendi çıkıverdi: İhtiyar adam, kürküne bürünmüş, elinde kalın ciltli bir kitap, bir odadan öbür odaya geçiyordu.

Seniha, şikarını bekleyen bir tazı gibi, Naim Efendinin üzerine atıldı ve kamçısıyla ciltli kitabın üstüne birkaç kuvvetli darbe indirerek:

“Büyükbaba, siz hayat kadar bunaltıcısınız!..” dedi. Sonra bir mahalle çocuğu tavırla ıslık çalarak uzaklaştı, gitti.

Naim Efendi, bir müddet şaşkın şaşkın torununun arkasından baktı, içinden: “Lahavle, lahavle” diyordu; “bu kızda acayip bir hal var!” (ibid.: 28)

The Ottoman state whose decline became even faster following these two periods, was no longer able to protect its public or soldiers anymore; it got sick. The Turks and the Muslims in the Ottoman society that was declared to be the “sick man” by the Russian Tsar in the 19th century, had to put up with those massacres in Balkan territories. Historians, philosophers, scholars and writers tell about these massacres as such.

According to Enginün (1999a: 240) “During those days of suffering, texts telling about the cruelties of the Greek were written. Now they are forgotten. But still the Greek do not seem to have given up either their hostility or propagandas. It may be asked whether if it is necessary for these types of literary works to be known by all generations or not. My answer to this question would be ‘yes’. All troubles undergone by our nation ought to be known and studied thoroughly. If not, future generations unaware of their forefathers’ suffering for the sake of bequeathing this land to them, will envy the struggle of other nations to attain a homeland and become a nation and thus will grow up taking other nations’ heroes as role models for themselves instead of their own. Taking a journey along our history, recognizing and interpreting things that have happened, as stages of what has been overcome, is absolutely necessary in terms of the assurance of our future.”

And, for Enginün (1989: 10), Halide Edip is one of the writers who reflects some of those massacres in her book titled *Turkey Faces West*:

First the war in Tripoli, then the one in the Balkans has had a stimulant effect on Halide Edib who has visited England for a short time during the year of 1911. Refugees from Macedonia start to leave their father's land and come to Istanbul since they have no other place to stay. Epidemic cholera has outbroken. The Society for the Development of Women (Teali-i Nisvan cemiyeti) founded in 1909, makes an effort to help the refugees and soldiers [...] It is in these days that Halide Edib really gets to know the Turkish nation. She is impressed by the endurance of the people and their will

to survive. She makes use of these impressions in some of her stories as well as in her novel *Mev'ud Hükiim*.

An aid campaign for the refugees is launched and protests are initiated before the European queens. The telegram sent fails to create significant reactions except for some sarcastic articles appearing in western newspapers. The Balkan War gives Halide Edib an idea about western humanitarianism which she will preserve a lifelong. The west has remained silent against the massacres that have been carried out on Muslim Turks during the Balkan War. Halide Edib extensively tells about her experiences on this, in her piece *Turkey Faces West (Türkiye Batıya Bakıyor)* and cites from reports that she has obtained from western sources. For she has written this piece in America and her target group always has had more trust in western sources. Halide Edib gets to know the westerners closer as she witnesses the double standards they use on Turks and in time this attenuates her admiration for them.

Halide Edib's (1935: 96) words on the subject are as follows:

The spectacle of Moslem refugees, men and women and children, fleeing from the fire and sword of the enemy; the slaying of prisoners of war, their mutilation and starvation; atrocities and massacres perpetrated on the civil population –the first of their kind in twentieth century warfare– inflicted wounds far deeper than the defeat itself. For no voice was raised in the West against these horrors until the Balkan Powers did to each other what they had done to the Turks. Then Carnegie sent an International Commission to study the situation. In the early stages of the war Turkish women had met in the University Hall at Istamboul and appealed to European Queens to intervene from a humanitarian point of view in favour of the Moslem population in the Balkans. No answer was received. But when the same savagery was let loose on the Christian population, the anxiety and horror of the Christian population, the anxiety and horror of the Western world was extreme. This brutal partiality was revolting to the Turks. And it was not the educated Turks only who were affected. Thousands of refugees from Macedonia passed on into Anatolia with their tales of carnage, and this impaired the friendly relations of the Moslems and Christians in Anatolia.

Enginün (ibid.: 49) also says that: “The speciality separating Halide Edib from all other writers, is her ability to digest the western culture -especially the Anglo-Saxon culture- together with the Muslim-Turk culture she was brought up with at home since her early childhood. These two separate cultures, never remaining as two separate layers, reach a synthesis in Halide Edib's works. For Halide Edib, instead of perceiving these cultures separately, seizes upon the common ground in them.”

Halide Edib (1930: 61) tells about those massacres as such:

By the close of 1913 (the end of the Balkan War), the Balkan Christians had established their national and independent states. What is more, they had actually, for the first time, formed an alliance and fought the Turk by themselves, driving out most of the Turkish element in the Balkans either by extermination or by fear. But even without the Turk, the curse of inter-massacre continued. An International Commission sent by the Carnegie Endowment for International Peace to study events in the Balkans after the second Balkan War published some detailed accounts of these massacres. The Commission sufferers, the Turks, received very little space. But among the records of horror, there are Greek letters and a Serbian letter taken from private soldiers which are typical of these massacres. All might have been written by Greek privates in the Anatolian Campaign of the Greeks in 1920-22.

[This is] the Greek letter:

By the order of the King, we are setting fire to all the Bulgarian villages, because the Bulgarians burned the beautiful town of Serres, Nigrita, and several Greek villages. Here we are burning the villages and killing the Bulgarians, both women and children. We took only a few [prisoners], and these we killed, for such are the orders we have received. We have to burn the village –such is the order– slaughter the young people and spare only the old people and the children. What is done to the Bulgarians is indescribable; also to the Bulgarian peasants. It was a butchery. We plucked out their eyes [five Bulgarian prisoners] while they were still alive.

This is the Serbian letter:

My dear friend, I have no time to write to you at length, but I can tell you that appalling things are going on here. I am terrified by them, and constantly ask myself how men can be so barbarous as to commit such cruelties. It is horrible. I dare not (even if I had time, which I have not) tell you more, but I may say that Liouma (an Albanian region along the river of the same name) no longer exists. There is nothing but corpses, dust and ashes. There are villages of 100, 150, 200 houses, where there is no longer a single man, literally *not one*. We collect them in bodies of forty to fifty, and then we pierce them with our bayonets to the last man.

Also, the lines written by her in 1913 to bring the Turk around on the subject are below:

Koşalım Tehlikede Çünkü Vatan

Gelin ey ehl-i vatan birleşelim,
Verelim can ile ten, birleşelim,
Asker, erbâb-ı suhan birleşelim,
Düşman oldu bize nasrâniyyet,
Olmasın kahkaha-zen birleşelim,
Verelim çünkü vatan tehlikede!

Ey vatandaşlar, ey ehl-i vicdan,
Donmadıysa şu damarlardaki kan,
Şimdi tevhîd-i kulûb ü îmân
Eylemek günleridir, birleşelim;
İttihat eyleyerek, pür-helecân,
Koşalım çünkü vatan tehlikede!

Rumeli kanlar içinde kaldı,
Her cihetten bize düşman saldı,
O güzel yerleri bir bir aldı,
Koşalım ahd ile istirdâda
O harîme canavarlar daldı;
Biz kadınlar da bugün imdâda
Koşalım, çünkü vatan tehlikede!

Yaralı sâde değil gaziler,
Bugün Osmanlılık ağlar, inler.
Gelin ey ehl-i hamîyyet, yek-ser
Olalım yaralara merhem-sâz;
Kırılırken bunu bekler asker.
Ederek şimdi kelâmı îcâz
Koşalım, çünkü vatan tehlikede!

(Kurnaz, 1993: 49)

In his piece *The White Tulip (Beyaz Lale)*, Ömer Seyfeddin (2011b: 430) narrates the pogrom of Radko (portrayed as the commander of the Bulgarian partisans) on Turks and Muslims. Some of these massacres giving goose bumps to the reader have been described as follows:

“Sizi niçin çağırıttım, kardaşlar” dedi, “biliyor musunuz? Mühim işlerimizi müzakere edip karar altına almak için...”

Ve mukaddemeye falan lüzum görmeksizin serbest ve büyük adamlara mahsus bir talâkatle hâl ve mevkiî izaha başladı. Serez ehemmiyetli bir yerdi. Hususıyla konsoloslar... Yapılacak ameliyat bu hain ve ahlâksız Avrupalıların gözlerine görünmemeliydi. Şimdi hemen ne kadar zengin varsa hepsi bir binada toplatılacaktı.

Şehrin en büyük fırını hazırlanacak, âli mahkeme için lüzumu olan sandalyeler, büyük masa, kırmızı örtü, İncil, ip, zeytinyağı, kerpeten, ustura, şiş vesaire gibi şeyler oraya götürülecek, vakit geçirmeden işe girişilecekti. Zenginlerden paraları tamamıyla alındıktan sonra umumî yağmalara izin verilecek, şehrin Türk kızları askerlere dağıtılacak, askerlerin arasında kavgaya, rekabete meydan vermemek için mahalleler bölük dairelerine ayrılacaktı. Her bölük kendi dairesindeki kızları, bir hafta sıra ile alıkoyacak, bu esnada kimsenin münasebetsizlik etmemesine komiteler tarafından tertip olunacak devriyeler dikkat edecekti.

Kızların yanında bütün gece kalmak, rakı, şarap içmek yasaktı. Bir nefer bir kızın odasında bir saatten ziyade duramayacak, işini bitirdikten sonra sırasını bekleyen askere bırakacaktı. Sekiz yaşından aşağı kızlara dokunulmayacak, bunların çirkin, zayıfları öldürülecekti. Güzel, kuvvetlileri toplanıp vaftizlenerek Bulgaristan'a gönderilecekti. Yalnız çok ihtiyarlar, Hıristiyan olurlarsa sağ bırakılacaktı. Bir yaşından altmış yaşına kadar erkek, sekiz yaşından kırk beş yaşına kadar bütün kadınlar, kızlar, cesetleri meydanda kalmamak üzere sessizce kesilecek, geceleri merkez taburundan çıkarılacak angaryalar vasıtasıyla, yine iki komita reisinin nezareti altında şehrin dışarısındaki hendeklere gömülecekti.

What Radko did in detail in the story is as follows:

Sonra Radko hâlâ soyunmayan kadınlara dönerek zehirli bir sesle “Dikkat ediniz be karılar!” diye haykırdı. “Bize boşuna eziyet vermeyin. Lâf dinlemeyen idam olunur. Şimdi bakın soyunmayan ve karşı gelen bu kaltağı nasıl pişireceğiz. İbret alınız. Sonra hepiniz böyle olursunuz...”

Bu sesin tüyleri ürperten dehşeti kadınları, hatta komitaları bile buz gibi dondurdu. Dimço Kaptan ocağa bakmıyor, yüzünü kapı tarafına çeviriyordu. Radko, masanın üzerinden bir ustura aldı. Kebap yapılacak kestaneleri nasıl çatlamasın diye yararlırsa o da fırında yakacağı adamın vücudunu öyle yarardı. Yarılmamış bir adam çabuk yanmazdı. Hâlbuki yarılırsa tatlı bir cızırtı çıkararak, çabucak tutuşur, mavi ve sincabî bir buhar bırakarak kül oluverirdi. Bu mavi ve sincabî buhar... Radko onun manzarasından ziyade kokusunu severdi. Ve bu koku yakılan adamın milliyetine göre değişiyordu. Radko çok dikkat ve tecrübe etmişti. Hatta şimdi yakılan bir adamın uzaktan kokusunu duysa hangi milletten olduğunu yanılmadan söyleyebilirdi. Bulgar köylüleri kavrulmuş sarmısak, Sırlar yanmış patates, Rumlar kızartılmış balık ve şarap kokusu çıkarırlardı. Henüz bir Alman, bir İngiliz, bir Fransız yakamamıştı. Onların kokusunu bilmiyordu. Fakat Türkler... Balkan'ın bu en kuvvetli ve kanlı adamları keskin bir süt, bir tereyağı kokusu neşrederlerdi.

Mahkûmu soyup bağlayan komitalara “Arkasını çeviriniz” dedi, “kımıldamasın, sıkı tutunuz.”

Elleri bağlı ve çıplak kadın, gözleri kapalı, inliyordu. Kendini kaybetmişti. Arkası çevrilince, Radko elindeki ustura ile çatlatacağı bu canlı yemişe baktı. Gür ve dağınık saçlarla örtülü sırt kısmı geniş kalçalarının üzerinde küçük ve nispetsiz kalıyordu.

Tüysüz ve lekesiz bacakları beyaz ve parlaktı. Ocağın alevleri satırlarına aksediyor, pembe ve uçucu gölgeler titretiyordu. Radko usturayı bu pembe akislerin üzerine vurdu. İki büyük haç yaptı. Belden başlayan haçların sapı baldırların üstüne kadar iniyordu. Kadın etine giren, sinirlerini koparan, kemiklerine dokunan keskin ve müthiş usturanın acısıyla haykırdı. Çırpınmak istedi. Lâkin katilleri onu sımsıkı tutuyorlardı. Fıskıran kanı yere düşüyor, Radko esvapları kirlenmesin diye geri çekiliyordu.

“Çeviriniz, çeviriniz, karnını çeviriniz” dedi. Gözleri fırlayan mahkûm son kalan kuvvetini kısık sesine veriyor, “Allah, Allah, Allah...” diye kıvranıyordu.

Radko gülererek “Allah benim, Allah benim...” diye kurbanına cevap veriyordu. Kanlı usturayı şiş ve süt dolu memelerin üstünden ufkî olarak geçirdi. Sonra daha çabuk bir hareketle bu keskin ve kırmızı aleti zavallı kadının rahmine soktu. Ve yukarıya doğru o kadar hızlı çekti ki, bir anda yarılan karnından mide ve bağırsaklar, kırmızı ve kalın ip yumakları hâlinde dışarı fırladı. Radko iki adım geriledi, cebinden çıkardığı mendille ellerine bulaşan kanları silerek haykırdı: “Haydi çabuk, içeri.”

İki komuta mahkûmu kollarından ve bacaklarından tutarak fırına soktular. Alevlerin binlerce kırmızı ve görünmez ejderha dilleri gibi sardığı canlı et yığımindan pembe bir buhar, mavi ve sincabî bir duman çıktı. Feci ve acul bir cızırtı başladı. (ibid.: 440)

Enginün (1999b:149) states: “For centuries Turks have been respectful about the presence, culture, religion and languages of the various tribes living under their rule and thereby have given them the opportunity to exist further. However the Balkan States, trying to gain their independence from the Ottoman State, have chosen to prove their existence through acts of tyranny. Their cruelty firstly aimed at the Turks, later on has turned towards their own people of different opinions. Ömer Seyfettin who has lived for a long time in the Balkans due to his military duty, has witnessed several manifestations of this. Many cases included in his memoirs as short diagnoses, later on have constituted the base material of his stories. The Turkist perspective of Ömer Seyfettin determines the way how this material is used. He approaches these in terms of their relation to Turks. It would be appropriate to analyze Ömer Seyfettin’s works in two separate groups in terms of their approach to daily and historical issues. The foreigners involved in the stories taking their subject from daily incidents can be divided into four different groups: 1.Balkan tribes (Bulgarians and Rums) / 2.Europeans (French, Italian, German) / 3. Local minorities (Rum, Armenian, Jewish) / 4. Turks alienated as a result of adopting another nation”

In the story titled *The Bomb (Bomba)*, Ömer Seyfeddin (2011a: 218) shows the cruelty of the Bulgarian partisans aimed at their own people of different opinions. The excerpt from this story is below:

“Hey Magda dikkat et, bomban patlayacak!”

Genç kadın kulak kabarttı. Bu tehdit, sanki meçhul ve vahşî uçurumlardan, adem boşluklarından aksediyormuş gibi tekerrür etti.

“Hey Magda dikkat et, bomban patlayacak!”

Horozların umumî ötüşleri rüzgârı söndürmüş zannolunacaktı. Uzakta samanlıkların üstünde yalancı bir fecir mor gözlerini açıyordu. Genç kadın şuursuz bir tefekkürle düşündü. Bu haydutlar her şeyi, akla gelmeyen vahşetleri yapabilirlerdi. İhtimal bu bombayı, ateş alması için, saniyeli tıpasını tanzim etmiş, öyle bırakmışlardı. Şimdi birden patlayacak ve zavallı Borisciği gelince, yıkılmış bir evle tanınmaz, kanlı et ve kemik parçalarından başka bir şey bulamayacaktı. Mihanikî bir isticâl ile bu felâket oyuncağını kaldırmağa koştı. Ta masanın orta yerinde duruyordu. Elini uzattı. Kaldırdı. Öbür eliyle altından tutmuştu. Ilık bir ıslaklık hissetti. Eline baktı: Kanlanmıştı. Kan?.. Sonra bu tehlikeli ve tahmin ettiği kadar ağır olmayan bombayı önüne koydu. Kadranını, fitilini görmek istiyordu. Yavaşça siyah bezi çözdü. İkinci bir

bez daha vardı. Bu bez kandan kıpkırmızı idi. O bezi de çözdü. Kumral saçlar meydana çıktı. Baktı, baktı, dikkatle baktı...

Ve birden öyle müthiş, öyle keskin, öyle feci, öyle korkunç bir nara attı ki ocağın başındaki Baba İstoyan sıçradı ve gelinine koştu. Zavallının gözleri çerçevesinden çıkmış, karışık saçları dimdik olmuş, omuzları gerilmiş, iki eliyle tuttuğu bu şeye haşyet ve dehşetle bakıyordu. Dikkat etti... O tuttuğu şey, oğlunun, güzel ve kumral Boris'in vücudundan koparılmış kesik ve kanlı kafası idi...

According to Enginün (ibid.:167) “The number of foreigners in the stories of Ömer Seyfettin are quite a lot. If we were to summarize the writer’s attitude toward foreigners, we would clearly observe that Ömer Seyfettin, by no means takes a negative stance against foreigners with reference to their nation. This characteristic of the writer coincides with that of other Turkish writers. However in those days, where internal and external enemies unite to eliminate the element of Turkishness and people living in pure negligence facilitate the concerns of these enemies, still Ömer Seyfettin does not hesitate to evidently show his rage emerging from the conditions of that period. It is for sure that each member adheres to his own nation. But this nationalistic mentality should certainly not aim at the elimination of other nations. It is the responsibility of social organizations to educate communities, families being in the first place. Ömer Seyfettin emphasizing the fact that the mentality of nationalism is not inherent among Turks, essentially awaits for an awakening during the military service and school period. We may well state that the writer has attained this perspective from his own personal adventure of life. In his stories mostly originating from his personal experiences, Ömer Seyfettin who is under the influence of the realistic literal approach he has adopted, with regards to the nationalistic movement dominating his period, works on characters and incidents as such. For this reason numerous foreign characters can be seen in his works.”

In another story *The Enemy of Boykott (Boykotaj Düşmanı)*, Ömer Seyfeddin (2011b: 417, 418, 420) tries to show how the enemy is, by the Greek named Mahmud Yüsri of the Turks, during the Balkan wars:

Akşam tam sofraya oturacağı vakit Rum hizmetçi kızın verdiği küçük ve kırmızı bir kitap, bütün sinirlerini alt üst etmişti. Bu bir propaganda risalesiydi. Her sahifesinde “Ey Türkler! Paralarımızı yerli Yunanlılara vermeyin. Yunan donanmasının dörtte üçü[nün] Türk parasıyla yapıldığını yine kendileri söylüyorlar. Kardeşlerinize, Türklerle alışveriş edin. Yoksa mahvolacağız, açlıktan öleceğiz, ezan yerine camilerde çanlar uluyacak. Uyanın, uyanın...” deniliyordu. Bu ne demekti? Artık bu heriflerin küstahlıkları nerelere kadar gidecekti? İşte kendisi gibi din ve bilhassa milliyet taassubundan tamamıyla kurtulmuş medenî ve centilmen bir adamın kapısını da çalıyorlardı. İştihası tıkanı. Bir lokma yemek yiyemedi. Hatta gece hiç uyuyamadı. Sabahleyin erkenden kalktı. Bu muzır ve tehlikeli kitabı mahallenin polis komiserine götürdü ve “Anasır-ı Osmaniye”nin arasına fesat tohumu eken bu canileri bulmasını talep etti [...] Bu komiser değil, âdetâ bir boykotajcı idi. Aleyhinde bulunmayacağını bildiği için kendisine ıslak bir tavuk kadar ehemmiyet vermemişti. Ve üzerine de zımnî bir hakaret... Yoksa pansiyoncu musunuz ha... Demek yalnız pansiyoncular Yunanlıları seviyorlardı. Bu zihniyet ne müthiş bir felâketti! Medeniyet, insaniyet, edebiyat, ilim, felsefe ve fen Yunan ve Rum muhabbetinden başka bir şey miydi? Dünyada bu milletten asil, bu milletten necip, bu milletten kibar bir millet daha var mıydı? Likörünü içiyor, dışarıya, geç kalmış tembel bir baharın hararetsiz güneşiyle parlayan sokağa bakarak düşünüyordu. Varlık, saadet, şiir, musiki, zevk... her şey, her şey Yunan'ın, Yunanlılığın idi... Bunu inkâr etmek barbarlıktı. Dedelerimiz şimdiki serseriler gibi

“Turan, Turan...” diye bağırıyorlar, kendilerine “ehl-i Rum” diyorlar, şairlerine “şair-i Rum” adını veriyorlardı. Ve Nedim... Artık bugün böyle büyük bir şairin yetişmesine imkân var mıydı? Bu dâhi “Yunan aşkı”nı halis bir Rum gibi, Arapça, Acemce terkiplerle ne güzel anlatıyor, hamamda genç bir oğlanın vücudunda incilenen terleri nasıl ilahî ve esatirî bir şevkle terennüm ediyordu. Milliyetperverler Rum ve Bizans “Dersaadet”i öldürmek, yerine kaba bir “İstanbul” yapmak istiyorlardı. Bu ne yamyamca bir hareketti, Türklük kabalık demekti; Yunanlılık ise incelik... *Larousse* bile “Turquerie...” kelimesine “kabalık sabalık” manasını veriyordu. Onların Altaylarına, Turanlarına, Kültiginlerine, Kızılelmalarına, Bozkurtlarına, Alageyiklerine, Çamlıbellere neşideler söylenirken uğursuz boykotaj da mukaddes Yunanlılığın üzerine tüy dikiyordu. Kadehini ağzına götürdü. Nihayetine kadar içti. Dudaklarını mavi kenarlı beyaz mendiliyle silerken alçak sesle: “Ah zalim Avrupa, dedi, hâlâ uyuyacak mısın?”

Ve büfede mavi gözleriyle müşterisine bakan beyaz esvaplı küçük garsona bir kadeh daha getirmesini işaret etti. Eğer Avrupa bir an menfaat kavgasından vazgeçerek birleşse bu güzel İstanbul’u barbar mutaasıpların elinden kurtaramaz mıydı? Beş on kontrol memuru kâfiydi. Ah o vakit Marmara’nın bu narin ve mükemmel ırkı nasıl terakki edecekti? Hudutsuz bir hürriyet içinde herkes sa’yine, zevkine, sefasına, keyfine dalacaktı. Bizans’ın eski mesut günleri yine bütün şiiiriyle doğacak, haz ve sürûr, din olacaktı [...] Düşündükçe daha ziyade kızıyor ve hiddetinden titriyordu. Artık kederinden, garazından, kininden gülmesini unutmuydu. Daima dalgındı. Kara sevdaya uğramış gibi pek az lâkırdı ediyordu. Ve daracak göğsünde nihayetsiz bir intikam arzusu çarpardı. Türklük lâfını çıkaranların kafalarını bir nar tanesi gibi ezivermek için Herkül’ün esatirî kuvvetini ister ve dişlerini gıcırdatırdı. Tekrar kadehi ağzına götürdü. Bu sefer hepsini birden içti.

“Boykotaj ha... dedi, sefiller...”

In the story *Mahdi (Mehdi)*, Ömer Seyfeddin (2011b: 346-347) deals with the same subject:

Bilmem hangi istasyonda durmuştuk. Trenin kapısı birdenbire açıldı ve ihtiyar hoca susuverdi. Esmer bir kondüktör silindir şapkalı bir Rum’a “Buyurunuz...” diyordu.

Bu herif bize tarif olunamayacak derecede derin bir nefret ve istikrahla bakarak Rumca “Fakat burada Türkler var!” diye durdu. Suratını ekşiterek hepimizi ayrı ayrı süzdü. Kahraman kondüktör hemen yararlılığını gösterdi.

“Haydi bre... Öbür başa toplanın. Burada pencerenin önünde mösyö rahat edezek...”

Hoca ile karşısındaki genç yüzlerini yere eğerek bizim tarafımıza gelip sıkıştılar, giren şık ve küstah mösyö şapkasını çıkarıp, ayaklarını karşığı kanapenin üstüne uzattı. Âdeta yattı. Cigarasını yaktı. Tek gözünü takarak bize bakmağa başladı. Sözüünü tamamlayamayan ihtiyar hoca yaralı ve can çekişen düşkün bir arslan gibi yeniden uyuklamağa başlamıştı. Şimdi biz, yine, o yalnız esir ve perişan Müslüman memleketlerinde duyulan yakıcı ve dondurucu ağır tevekkülün taştan sükûnuyla susuyorduk.

Yolcu mösyö, cigarasının küllerini üzerimize fırlatıyor, tükürüyor, sonra avazı çıktığı kadar Bizans İmparatoru ve Yunanistan Kralı XII. Constantin için bestelenmiş Fransızca bir şarkıyı haykırıyordu.

Biz susuyorduk [...] Zannederim hepimiz [...] Türklerin Mehdi’si ne vakit çıkacağını kendi kendimize soruyorduk. Yolcu mösyö Türklüğe ağza alınmaz küfürlerle kafiyelenmiş Rumca şarkılar da bağırmağa başlamıştı. Biz susuyorduk.

We see this abhorrence as the main motif also in other stories of Ömer Seyfeddin namely *Tuhaf Bir Zulüm*, *Primo Türk Çocuğu*, *Hürriyet Bayrakları*, *İrtica Haberi*, *Nakarar*, *Teke Tek* and *Topuz*.

After the Balkan wars, in another one of his articles dated 1914, we see Ömer Seyfeddin (2001b: 216) much more optimistic; because, the Turks have started to gain consciousness about the fact that if they want to survive they have to talk and write in Turkish:

Atalarımız, “Bir belâ bin nasihat değer...” demişler. Son uğradığımız felâketler de bizi uyandırdı. Türkler milliyetlerini idrake başladılar. Bu millî idraki görmeyen, inkâr eden mutaassıplara lâf anlatmağa kalkmak boştur. –İstanbul Türk değildir. Türklük cereyanı sun’î ve yalandır, diyenlere, iki üç sene içinde pek çok değişen Payitahtımızın sokaklarını göstermeli. Ne kadar Turan lokantaları, Yeni Turan biçki yurtları, Kızılelma bakkal mağazaları görecekler... Yeni doğan çocukların adları hep Türkçe isimler... “Boy scout”u bile “izcilik” kelimesiyle tercüme ettiler. Bu millî uyanıklıktan vatan muhabbeti, vatan muhabbetinden de lisan muhabbeti doğuyor. Milliyetimiz nasıl Türklük, vatanımız nasıl Türkiye ise lisanımız da Türkçedir. Türkçe bizim manevî ve mukaddes vatanımızdır. Bu manevî vatanın istiklâli, kuvveti resmî ve millî vatanımızın istiklâlinden daha mühimdir. Çünkü vatanını kaybeden bir millet eğer lisanına ve edebiyatına hâkim kalırsa mahvolmaz, yaşar ve yine bir gün gelir siyasî istiklâlini kazanır, düşmanlarından intikam alır. Fakat bir millet lisanını bozar, kaybederse hatta siyasî hâkimiyeti bakî kalsa bile tarihten silinir [...] Yazık ki bizim lisanımız bu konuştuğumuz güzel Türkçe de hemen hemen kaybolmağa yüz tutmuş. Eğer uyanmamız biraz gecikseymiş tamamıyla kaybolacakmış.

Besides, in the novel *The Lepidopterans (Pervaneler)* by Müfide Ferit Tek (2010: 30, 31), as one of the characters in the book, doctor Burhan Ahmet who is married to a foreigner (Claire), after the Balkan wars comes to understand the importance of having a national identity. An excerpt from the book is as follows:

Şimdi bunu düşünürken, Burhan o zamanki zihniyetinde tuhaf bir noksan fark ediyor: Milliyet noksanı! O vakit hiçbir dakika milliyet farkını düşünmemişti. Din farkı, âdet, alışkanlık farkı! Hepsi aklına geldi. Din farkı, onun için bir mani teşkil edemezdi. Claire’in biraz dindar olduğunu bilmekle beraber, buna ehemmiyet vermeyecek kadar kendisini serbest fikirli zannederdi. Alışkanlık ve âdetleri de, müşterek bir hayatın çabuk eritip bir seviyeye getireceği alışkanlıklar telâkki ederdi. Damarlarda akan, kalbinde atan, beyne sıçrayan kanın başkallığını hesaba katmadı.

Bir gün ayrı bir düşünce ile, ayrı bir mefkûre ile tıpkı iki hasım gibi karşı karşıya gelecekleri hiç, hiç aklına gelmemişti... O zamanki Burhan için insanlar hep kardeşti... Fen, ilim, tıp ve insanlar hep insaniyete hizmet gayesine yarar vasıtaları. Rumları, Ermenileri kardeşlerimiz, İngilizleri dostlarımız telâkki eden politika devrinin tesirlerine kurban olmuştu [...] Memleketi bedbaht oldukça dünyanın haksızlığını öğrendi ve nihayet Balkan harbinden sonra en mutaassıp bir milliyetçi kesildi. Artık Ermeni ve Rum kardeşler (!) bitmişti. İnsaniyet dostu İngilizler, Fransızlar hep ölmüşlerdi... Bedbaht Türk’ten başka kalbinde kimseye yer kalmadı.

In Ömer Seyfeddin’s story *After Çanakkale (Çanakkale’den Sonra)* which is about the internal struggle of a scientist who in consequence of the losses of lives and disasters that have resulted from the incidents undergone in the Balkans, has secluded himself for a period until the Çanakkale war, this character created by the writer says:

-Yarın Ruslar gelecek, İstanbul’u alacak, İngilizler ve Fransızlar Anadolu’yu yağma edecekler. Adımız tarihten silinecek...

Evet, bu muhakkaktı. Bundan kim şüphe edebilirdi? Kendi adını bilmeyen, kendi dilini yazmayan, düşmanlarını kardeşi tanıyan bir ulus yaşayabilir miydi? Buna olanak var mıydı? Yarın bu kendi adını bilmeyen, kendi dilini yazmayan, düşmanını kardeş

sanatçı zavalı ulus, Rusların, Fransızların, İngilizlerin elinde Hindistan halkı gibi tutsak olacak, onlara hayvan gibi hizmet edecek, uygarlıktan, yani insanlıktan, ahlakiyetten mahrum kalacaktı. Ve kendisi de işte böyle bir tutsak olmaya adaydı... Bunları düşünürken asabı sarsılır, korkunç bir nöbete tutulur, yarınki “tutsaklık ve hayvanlık” talihine isyan eder, baldıranları koparır, dikenleri ezer, sonunda bir deli gibi kendini kırlara atardı. Arabalarla eğlenmeye gidenlerin geçerken, hep yandan görünen atlıların, bisikletlilerin manzarası ona dokunur:

- Ah tutsak sürüleri!... diye homurdanırdı.

Evet, bunların hepsi hayvandı. İnsan değildi. Eğer insan olsaydılar, bu kadar yakın ve kesin bir tutsaklık karşısında nasıl kayıtsız ve mutlu eğlenebilirler, gezerler, tozarlar, gülüşürler, oynasılardı? Nasıl sevişirler, nasıl evlenirler, nasıl bir kucak dolusu çocuk yetiştirebilirlerdi? Haberleri yoktu. Felaketten, hiçbir şeyden haberleri yoktu. Çevresine karşı elini kaldırıp “Uyanınız! Kendinizi biliniz. Hayvanlar gibi amaçsız, örgütsüz, uygarlıksız yaşamayınız. Bir ulus olunuz...” demeye cesaret edemez, bu iktidarı kendinde duyamazdı. Hem, artık lafın ne etkisi olabilirdi? İflas, eylemli olarak başlamış ve sona yaklaşmıştı. Ticaret, zenginlik, para, mutluluk tümüyle yabancıların eline geçmişti. Kapitülasyonlar bir ulusu yavaş yavaş öldüren bir idam makinesi, bir gasp kurumu idi. Gerçeği kimse görmüyor, yaklaşan felaketten kaçmak için kimse, hiç olmazsa geri çekilme yönünü tayin edemiyordu.

“Ah, gerçeği anlamış bir kahraman çıksa...” diye inlerdi.

(Ömer Seyfeddin, 2005: 203)

During the course of history, similar sufferings have been experienced in Poland as well, resulting in the division and separation of the land, therefore wiping it out of the history scene. Müfide Ferit Tek in her novel *The Lepidopterans (Pervaneler)* makes up characters reminding the reader of the Poland example and mentions that if the Turks do not claim and protect their own identity, they will be swept away from the history scene just as the Polish society was: Polish Andrée who is a famous artist in her land and gets married to a Turkish architect (Sami) is caught in the middle of two cultures. Tek (ibid.: 116), through the words of Andrée, indirectly points out in her novel, what consequences a society not preserving its own identity will be facing:

Andrée silkindi ve fena bir kâbustan kurtulmak ister gibi Burhan'ın karşısında durdu. Dudaklarıyla gülmeye çalışarak:

- Doktor, benliğimi kaybetmemek için de bir ilâç isterim!

- Seyahat ediniz.

- Yağma yok. Bir kere aldandım. Ben uzaklaştıkça, Sami bensiz hayata alışıyor ve benim ihtiyacımı az duymaya başlıyor. Onun bensiz yaşamaya alışmasını istemiyorum!

Sonra yine oturdu; ciddi ve meyus bir tavırla:

- Doğrusu doktor, bizi alanlar da bedbaht, biz de bedbaht. Bizden olan çocuklar da daha bedbaht. İki kafalı harikalar gibi bedbaht! Size bir şey söyleyeyim mi? Sakin ve mesut olmak isterseniz, memleketinizin kaideleri ve yaşayacağınız hayatın tarzı haricine çıkmayınız. İnsan gördüğü terbiyeye muhalif bir hayatta mümkün değil mesut olamıyor. Ben, hattâ kızlarınızın yabancı terbiye almalarını bile makul görmüyorum. İleride hayatlarında bulamayacakları, belki lüzumsuz, birçok şeylerin, maddi, manevi ihtiyaçların tutkusunu onlara öğretmeye ne lüzum var?

- Gayri tabii bir terbiyeden sonra tekrar her şeyi unutarak tabii hayata girmelerini istiyorsunuz. Artık mümkün mü? O zaman ne oluyorlar?

Bizim gibi bedbahtlar. Onlarla bizim hayatımız zaten birbirine bazen benziyor. Onlar da, biz de toprağından sökülmiş, köksüz avare insanlarız. Ruhlarımızda bir yangın izi saklayan zavallılarız. Hepimizi, sizin teşbihinizle her hangi bir ateşin ışığı çekiyor. Düşüncesiz pervaneler gibi, kimimiz aşkın ateşine, kimimiz, terbiyesini aldığı

memleketlerin serabına, hepimiz meçhul hayatlara, hayalî saadetlere diyerek, uça uça ateşe gidiyoruz. Kanatlarımız kavrulup uzun can çekişmeler içinde çırpına çırpına yanıncaya kadar tehlikeyi göremiyoruz...

Pervanelere acıyınız!..

In one of his articles, Ömer Seyfeddin (2001a: 340-342) informs the Turk about the disintegration of Poland as follows:

Avrupa, Türkleri mahv ve Türkiye'yi taksim etmek emeline nasıl muvaffak olacak? Tarih tekerrürden ibarettir. Başka bir devleti nasıl mahvetmişlerse bize de aynı o muameleyi yapacaklar. Tarihe bakalım. Avrupa nasıl "Lehistan" hükûmetini parçaladı. Bu gayet acıklı bir sayfadır. Fakat aynıyla bize de tatbik olunuyor.

Lehistan Cumhuriyetinin birkaç asır yaşında bir kanun-ı esasîsi vardı. Ve bu gayet hürriyetperverane idi. Ahali (Citoyen), yani her türlü siyasî hakka ve selâhiyete malik "vatanî"ler addolunuyordu. Bu vatanîlerden başka asiller de vardı. Asillerle beraber bütün vatanîler diyet meclislerinde kralı intihap ederler, hatta kral intihap olunabilirlerdi. Kral ölünceye kadar, bir cumhuriyet reisi gibi memleketi idare ederdi. Fakat asilzadelerde başka ve fazla bir "muhalefet hakkı" vardı. Bunu kullanınca her şeye mânî olabilirlerdi. On sekizinci asrın ibtidasında bu asiller çoğalmışlardı. Lehistan'la hudutları olan hükûmetler, yani Rusya, Prusya, Avusturya terakki etmiş, hükûmetleri kuvvetlenmiş, yani fazla zapturapt demek olan mutlakiyet usulü teessüs etmişti. Lehistan idaresizliğiyle, zaafıyla, zapturaptan mahrumiyetle onların gözüne battı. Ve bu hükûmeti tarihten ve haritadan silmeğe karar verdiler. Hemen bu üç hükûmet dalâvere çevirmeğe başladılar. Ruslar, Prusyalılar, Avusturyalılar intihabata karıştılar. Ve asillere mahdud "muhalefet hakkı"nı istimal ettirmeğe muvaffak oldular. Lehistan vatanperverleri, inkıraz uçurumunu görünce toplanmağa çalıştılar. Anarşiden kurtulmak için başlarına Saksonyalı bir kral getirdiler. Ve muhalefet hakkını lâğvettiler. Varşova'da parlamentolarını açacaklardı. Lehistan, Litvanya, Rusiyen kısımlarından samimî bir vahdet husule getirmek istiyorlar ve Lehistan'ı kuvvetlendirmeğe çalışıyorlardı. Bu hükûmeti mahvetmek isteyen düşmanları fütur getirmediler. Hemen Avrupa efkârını Lehistan aleyhine galeyana getirdiler. Sözde Lehliler, Lehli olmayan Ortodoks ve Protestanlara zulmediyorlar, Lehlileştirmeğe çalışıyorlardı. Hâlbuki hiç böyle bir teşebbüs yoktu. Rusya, Avusturya ve Prusya'nın parasıyla, teşvikiyle Ukrayna Ortodoksları ve şehirli Protestanlar ittifak ettiler. Fakat maksatlarını gizliyorlar ve ittifaklarına millî bir renk vermek için başlarına hep Lehlilerden reis yapıyorlardı. Lehistan'daki Lehlilik aleyhine yapılan bu hareket, başında Lehliler bulunduğu için maksadını çaktırmıyor, sözde lağvolunan muhalefet hakkının tekrar kabulünü istiyordu. O vakit Lehlilerin sanki gözleri kör olmuştu. Hiçbir şey anlamıyor, boşu boşuna bu hareketi alkışlıyorlardı. Nihayet ne olduğunu bilmeden istedikleri şey oldu, vatanperverler Rus askeriyle öldürüldü. Sözde Lehistan mahut kanun-ı esasîsi ve istiklâli himaye olunuyordu. Ve bunun için babalarının hayrına Rus orduları Varşova'da oturuyordu. Sonra birkaç politika oyunu daha... Lehistan haritadan silindi. Rusya, Lehliliği öldüren muhaliflere bile zulümden çekinmedi. Hatta mezheplerini bile kaldırdı.

Bu Lehistan hikâyesi... Gelelim Türkiye hikâyesine! Düşmanlarımız bize ne yaptılar? Evvelâ içimize girdiler. Hristiyan unsurları, sonradan İslâm unsurları bizden ayırdılar. Hepsini ittifak ettirdiler. Ve "Hürriyet ve İtilâf" namı altında Türklere ve Türklüğe karşı bir harp açtılar. Maksatları, Lehistan'dakilerin muhalefet hakkı gibi sözde "Meşrutiyet-i meşrua ve adem-i merkeziye" idi. Düşman parası su gibi İstanbul'a aktı. Patrikhane Türkçe büyük bir gazete çıkardı. Düşmanlarımız tesis ettikleri fırkanın ve gazetelerin başına Lehistan'da olduğu gibi hep Türk unsurundan budalaları getiriyorlardı. "Hürriyet ve İtilâf" Türklüğe karşı olan kastını saklamak için reisini, ikinci reisini, sonra birkaç âzasını Türklere intihap etmişti. Yine bu bir korkuluk

kadar boş ve vicdansız reisler ve âzalar vasıtasıyla orduyu fesada verdiler. Sonra Arnavutları ayağa kaldırdılar. Orduyu Türkler aleyhine ayağa kalkmış Arnavut milliyetperverleriyle birleştirerek kesreti haiz kabineyi devirdiler. Koca Meclis-i Mebusanı dağıttılar. Türklerin Meclis-i Ayanında reis Türk düşmanı bir Arnavut, dahiliye nazırı yine bir Arnavut oluyordu. En mühim bir nezarete, “İnsanın vatanı parasının bulunduğu bankadır.” diyen bir zat geçmişti. Hep bunlar sözde “Meşrutiyet-i meşrua”yı kurtarmak için yapılıyor ve bu kabineye de Türklerin felâketinden delice bir sevince tutulan gayrı Türk muharrir tarafından “Büyük Kabine” tesmiye olunuyordu...

Türk düşmanları muvaffak olmuşlardı. Artık vakıaları tesri etmekten başka yapacak şeyleri kalmamıştı.

Aka Gündüz (1930: 21) as well, refers to the Poland example in his piece *The Stories of Demirel (Demirel'in Hikâyeleri)* to raise Turkish consciousness:

Galiçya muharebeleri tavsamıştı.

Aşağıdan yapılan yarma hareketi Türk askerinin yardımile kazanılmış, düşman birçok esir vererek kaçmıştı. Lehistan tarafları karıştı. Bizim bir süvari kıt'amızla piyade kıt'alarımız o tarafa gidiyorlardı. Demirel onbaşı idi. Mangası ve bölüğü ile o da kafileye karışmıştı. Genç zabitler askerlere gittikleri yerin ne olduğunu anlatıyorlardı. Demirel'in aklında yalnız şu kadcıkcık bir bilgi kalmıştı: Lehistan otuz milyona yakın bir millettir. Eskiden birbiri ile kavga ve gürültü ede ede bitkin düşmüşler. Moskof Çarı bu koca ülkeye göz dikmiş. Alman kayseri “hayır! bana da pay isterim” demiş. Türk'ler Lehli'leri çok korumuşlar. Uzun seneler Lehistan'ın parçalanıp başka devletlere esir olmamasına çok çalışmışız. Fakat bir gün gelmiş ki bizde de padişahlar hır güre, milleti ezmeğe başlamış. Devlet zayıf düşmüş. Bu fırsatı gören Moskof Çarı zaman bu zamandır deyip koca güzelim Lehistan'ı zaptetmiş, senelerce Leh milletini esir gibi kullanmış. Lehli'ler bizim mertliğimizi, kendilerine yaptığımız iyiliği unutmazlarmış. Onların bizim Âşık Kerem gibi bir şairleri varmış. Ama “Aslı”ya vurgun değilmiş de düşman eline düşen vatanına gönül bağlamış. Köy köy dolaşmış; halka vatanı kurtarmak için koşmalar, deyişler, bozlaklar söylemiş. Sazının üstüne saz yokmuş. Leh köylüleri ona vatan için ermiş Âşık derlermiş. İşte bu adam her sazının sonunda dermiş ki: “Türk atları Vistül boyunda su içtikleri gün Lehistan kurtulacaktır.”

Vistül, bizim Sakarya gibi meşhur bir ırmakmış. İşte şimdi o tarafa gidiyorlarmış. Yine Türklerin yardımı dokunacakmış.

Now, let's read the poem “*Defeat*” (*Bozgun*) by Aka Gündüz written in 1911, to see how hard the times the Turk has gone through also prior to the Balkan wars were :

Müslümanı, Türkü düşman sürümüş
“Altındağ” üstüne duman bürümüş
Ruhlarla melekler ufka yürümüş;
Başını çevirip bakan kalmamış,
Tanrı korkusunu duyan kalmamış:
Ağla, gözüm, ağla! Hicran yaraşır,
Vatansız erkeğe, zindan yaraşır!
“Halk güneşi” midir karşımda batan?
Nazlı ninem midir yerlerde yatan?
“Sen misin sen misin ey garip vatan”
İllere satılmış ırzın, yaşmağın,
Harap edilmiş hep otağın, bağın,
Ağla, gözüm, ağla! Hicran yaraşır,
Erkeksiz vatana düşman yaraşır!
Ey öksüz ocağım! Zavallı ana!
Kıydılar mı sana? Kıymadan cana...

Rumeli tutuştu, vatan dağıldı
-Türk kuzularına altın ağıldı-
Can memelerinden kanlar sağıldı
Kucağımı açıp saran nerede
Ertuğrulun oğlu Osman nerede?
Ağla, gözüm, ağla! Hicran yaraşır,
Goncesiz bülbüle figan yaraşır!
Utan ey Türkoğlu, halinden utan:
Bunu mu diledi senden Kayıhan?
Böyle mi emretti ulu yaradan?
Hüdavendigarı soran yok mudur?
Fatih türbesine varan yok mudur?
Ağla, gözüm, ağla! Hicran yaraşır,
Kurumuş sineye al kan yaraşır!
Mabedler değişmiş, atılmış kitap!
Ne hanüman kalmış, ne de bir ahbab!

Kara mı sürüldü eski bir şana?
Rabbin mekânına sanem asılmış,
Bembeyaz alınına neler yazılmış!
Ağla, gözüm, ağla! Figan yaraşır,
Kaygısız imana hüsrân yaraşır!
Ne ettiler sana, ne oldu bana
Kulağımı verdim urulan çana
Bir gariplik geldi çöktü her yana;
İslâm diyarında Kur'ân ağlıyor,
Kur'ânı başında, Turan ağlıyor.
Ağla, gözüm, ağla! Figan yaraşır,
Bülbülsüz bağına hazan yaraşır!

Sahi mi katılmış zembere şarap?
Kalmamış mı duyan, ağlayan, ölen?
Her tarafı sarmış, sevinen, gülen.
Ağla, gözüm, ağla! Figan yaraşır,
Kör olası göze tuğyan yaraşır!
Akan sularından kanlar çağlıyor,
Tütmeyen ocaklar vicdan dağlıyor,
Çoluk, çocuk, gelin, civan ağlıyor,
Düşman bayrağını yırtan ararım,
Namus ocağını kuran ararım,
Ağla, gözüm, ağla! Figan yaraşır,
İmansız cihana tufan yaraşır!

(Yücebaş, 1959: 61)

...Finally, let's read the information given below related to a letter by John Major to Douglas Hogg, to grasp properly the reasons behind the wars that have occurred in the Balkan territories up to now:

The English Prime Minister John Major in his letter dated 2 May 1993 to Douglas Hogg, one of the Ministers in his cabinet, asks for their policy on Bosnia Herzegovina to be defended both in the "English Parliament" and within the government and the party. This letter explaining together with its reasons why England wants the Bosnian Muslims to be forced to immigrate and the Serbs to be supported, was written on a paper carrying the letterhead of the Prime Ministry and the signature of "John Major". In this document explicitly presenting the historic "divide-separate and annihilate" or "divide-split-swallow" policy and the colonialist mentality of the Great Britain Empire, John Major after noting the following statement "We can never allow the Muslims in Bosnia Herzegovina to take up arms and the weapons blockade on them to be lifted." and emphasizing that their Bosnia Herzegovina policies will remain all the same, continues with these words: "Muslims gaining military power is a condition we cannot tolerate. Russia, Greece and Bulgaria are supporting the Serbs. Germany, Slovenia and even the Vatican is sending weapons and military supplies to the Croats. They are helping their soldiers to get trained. We are aware of all that. We cannot allow any Islamic country to help Bosnia Herzegovina and to put pressure on western countries to change their policies on this matter. Because we can never tolerate an Islamic state in the heart of Europe. Once we did the mistake of helping the Muslims in Afghanistan...The Muslims in Bosnia Herzegovina should not survive as a state. Until the Islam here is wiped away and the Muslims immigrate. Serbs should be supported...We have to look out for our interests. This attitude may seem rigid to you but it is a realistic and necessary policy. It is the best policy that will ensure that Europe remains Christian in the future..." (Ucuşsatar, 2005: 34)

In conclusion, even in the light of the examples we studied based on the Reflection theory, which is just one of the many theories of aesthetics, we can say that each aesthetic object put forth during the course of the establishment of Turkish Independence literature, has to a large extent taken share(s) from both the aesthetic subject and the environment or circumstances it is included in and out of.

The last lines written by Mehmet Emin Yurdakul (1969: 289) of this article are below:

Vur

Millî Ordu'ya!

Ey Türk vur, vatanın bâkirlerine
Günahkâr gömleği biçenleri vur;
Kemikten taslarla şarap yerine
Şehidler kanını içenleri vur!

Vur, güzel âşıklar cenâzesinden
Kırmızı meşaleler yakanları vur;
Şehvetin raksına yetîm sesinden
Besteler, şarkılar yapanları vur!

Vur, katlin o kızıl sapanlarıyla
Dünyaya ölümler ekenleri vur;
Vur, zulmün o kanlı organlarıyla
Bir kavmi iplere çekenleri vur.

Vur, etten, kemikten saraylar kuran
O vahşî ruhları ezmek için vur;
Dört büyük rüzgâra küller savuran
O mücrim elleri kesmek için vur!

Vur, sen de mukaddes hürriyet için,
Dünyanın diktiği bayrak için vur;
Her dînin sevdiği adâlet için,
Her yerde haykıran bir hak için vur!

REFERENCES

- Abdullah Paşa, 2012. *Abdullah Paşa'nın Balkan Harbi Hâtırâtı*. ed. Tahsin Yıldırım and İbrahim Öztürkçü. Istanbul: Dün-Bugün-Yarın Publications.
- Duman, M., 2006. *Cumhuriyetimizin Önsözü Çanakkale: Savaşlar-Hatıralar ve Kahramanlar*. Istanbul: Ares Publications.
- Enginün, İ., 1999a. "Edebiyatımızda Yunanlılar". *Mukayeseli Edebiyat*. 2nd ed. Istanbul: Dergâh Publications, p. 231-240.
- _____, 1999b. "Ömer Seyfettin'in Hikâyelerinde Yabancılar". *Mukayeseli Edebiyat*. 2nd ed. Istanbul: Dergâh Publications, p. 149-167.
- Gündüz, A., 1930. *Demirelin Hikâyeleri: Vatanî Halk Hikâyeleri*. Istanbul: Bürhanettin Press.
- Halide Edib, 1930. *Turkey Faces West: A Turkish View of Recent Changes And Their Origin*. New Haven: Yale University Press.
- _____, 1935. *Conflict of East And West in Turkey*. 2nd ed. M.A. Ansari, Lahore: Shaikh Muhammad Ashraf.
- Kabasakal, H., 1979. *Balkan Harbi*. Ankara: Publications of Turkish General Staff Military History and Strategic Studies Directorate.
- Karaosmanoğlu, Y. K., 1994. *Kıralık Konak*. 19th ed. Istanbul: İletişim Publications.
- Kocabaş, S., 1999. *Tarihte ve Günümüzde Türkiye'yi Parçalama ve Paylaşma Planları*. Istanbul: Vatan Publications.

- _____, 2000. *Son Haçlı Seferi: Balkan Harbi 1912-1913*. İstanbul: Vatan Publications.
- Kurnaz, Ş., 1993. *Balkan Harbinde Kadınlarımızın Konuşmaları*. İstanbul: Ministry of Education Publications.
- Moran, B., 2010. *Edebiyat Kuramları ve Eleştiri*. 20th ed. İstanbul: İletişim Publications.
- Ömer Seyfettin, 2001a. "Millî Tecrübelerden Çıkarılmış Amelî Siyaset", *Bütün Eserleri: Makaleler 1*, ed. Hülya Argunşah, İstanbul: Dergâh Publications, p. 330-350.
- _____, 2001b. "Türkçeye Karşı Enderunca", *Bütün Eserleri: Makaleler 1*, ed. Hülya Argunşah, İstanbul: Dergâh Publications, p. 216-220.
- _____, 2005. *Seçme Öyküler*. ed. Suat Batur. İzmir: Altın Kitaplar Publications.
- _____, 2011a. *Balkan Harbi Hatıraları*. ed. Tahsin Yıldırım. İstanbul: Dün-Bugün-Yarın Publications.
- _____, 2011b. *Ömer Seyfettin : Bütün Hikâyeleri*. ed. Nâzım Hikmet Polat. İstanbul: Yapı Kredi Publications.
- Sonyel, S. R., 2009. *Gizli Belgelerde Osmanlı Devleti'nin Son Dönemi ve Türkiye'yi Bölme Çabaları*. İstanbul: Kaynak Publications.
- Tek, M. F., 2002. *Pervaneler*. ed. Recep Duymaz. İstanbul: Kaknüs Publications.
- Tunalı, İ., 2001. *Estetik*. 6th ed. İstanbul: Remzi Bookstore.
- Ucuzsatar, N. U., 2005. *Türkiye Cumhuriyeti Devleti'ne Tehdit*. İstanbul: Toplumsal Dönüşüm Publications.
- Yenisoy, H. S., 2005. *Edebiyatımızda Balkan Türkleri'nin Göç Kaderi*. Ankara: Publications of Social Development Association.
- Yurdakul, M. E., 1969. *Mehmed Emin Yurdakul'un Eserleri-I*. ed. Fevziye Abdullah Tansel. Ankara: Turkish History Foundation Press.
- Yücebaş, H., 1959. *Bütün Cephelerile Aka Gündüz: Hayatı - Hâtıraları - Eserleri*. İstanbul: Ahmet Halit Yaşaroğlu Publications.